Контрольний екземпляр

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КУРСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV
№ 61 (1853).

СУБОТНІЙ ВИПУСК

18 ТРАВНЯ 1974 р.

Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д. І. ПОЖЕВСЬКОГО

ЗВІТ ІЛЛІЧУ

• Ленінський залік. Громадсько-політична атестація

ЗВЕРТАЮЧИСЬ з трибуни XVII з'їзду ВЛКСМ до молодого покоління Країни Рад, Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв говорив: «Вже сьогодні кожним днем свого трудового життя треба будувати і утверджувати... майбутнє, наближати його, робити дійсністю. В ім'я цього ваша Спілка і носить високе звання Ленінської, Комуністичної!».

Оглядом ударних справ на честь 50-річчя присвоєння комсомолу імені великого Леніна, екзаменом на політичну зрілість для комсомольців і молоді області стала їх активна участь у Ленінському заліку «Рішення XXIV з'їзду КПРС — в життя!».

Стодвадцятитисячний загін комсомольців орденоносної Кіровоградщини рапортував XVII з'їздові ВЛКСМ: 50 тисяч членів ВЛКСМ, зайнятих безпосередньо в сфері матеріального виробництва, є активними учасниками патріотичного руху «П'ятирічці — ударну працю, майстерність і пошук молодих», близько двох тисяч молодих виробничників працюють в рахунок останнього року п'ятирічки, а 109 з них — виконали власні п'ятирічні плани. Серед них — Віктор Грабенко, шліфувальник Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, робітники заводу «Червона зірка» Василь Ільницький, Микола Скліфус, Віктор Недопас та інші. 73 молодіжні тракторні бригади зобов'язались виростити в цьому році високий урожай кукурудзи на 60 тисячах комсомольських гектарів. Зокрема, бригада Віктора Галушки з колгоспу ім. Калініна Олександрійського району, Василя Лузанівського з колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району, Анатолія Харкавого з колгоспу ім. Ульянова Ульяновського району.

Ленінський залік, як ефективна форма ідейно-виховної роботи серед різних категорій молоді, посідає важливе місце в мобілізації юнаків і дівчат на виконання грандіозних завдань, поставлених XXIV з'їздом КПРС. Нині в ньому беруть участь понад 160 тисяч юнаків і дівчат області. Кожен з його учасників працює над виконанням особистого комплексного плану «Вчитися комунізму», який є програмою професійного, культурно-технічного, загальноосвітнього і політичного росту, визначає внесок кожного юнака чи дівчини в трудовий здобуток колективу.

Велику роботу по підготовці до Ленінського заліку провели Кіровоградський та Новоукраїнський райкоми та Олександрійський міськком комсомолу.

Звітом комсомольців і молоді про виконання особистих планів, оглядом участі кожної молодої людини у підготовці до 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна стане громадсько-політична атестація учасників заліку. За рішенням ЦК ВЛКСМ вона проходить у всіх комсомольських організаціях в травні-червні. Зміст атестації визначається основними завданнями Ленінського заліку, що виходять з рішень XXIV з'їзду КПРС, привітання ЦК КПРС XVII з'їзду ВЛКСМ, промови товариша Л. І. Брежнєва на з'їзді комсомолу.

Мета атестації — підбити підсумки участі кожного юнака і дівчини у Ленінському заліку, виробити конкретні плани підвищення загальноосвітнього, політичного і культурного рівня комсомольців і молоді до кінця дев'ятої п'ятирічки.

Проведення атестації повинно активно сприяти дальшому піднесенню трудової і громадсько-політичної активності молоді. Вона має проходити в атмосфері діловитості, принциповості, товариської критики і самокритики, доброзичливості.

При проведенні атестації необхідне врахування вікових, професійних особливостей різних категорій і груп молоді. Без цього неможливо розв'язати головне завдання: дати кожному учасникові заліку конкретні практичні рекомендації і поради на майбутнє.

ПРАЦЮЮЧА молодь повинна звітувати про виконання зобов'язань, зустрічних планів, прийнятих юнаками і дівчатами у відповідь на рішення грудневого (1973 р.) Пленуму ЦК КПРС і Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу. При цьому комітетам комсомолу необхідно звернути увагу на участь молоді в русі за комуністичне ставлення до праці, підвищення якості продукції, у раціоналізаторстві та винахідництві. Треба проаналізувати також загальноосвітнє, політичне, економічне та професійне навчання працюючої молоді, військово - технічну підготовку, участь у художній творчості. Особливої уваги потребують юнаки і дівчата, які не виконують норм виробітку, допускають порушення трудової дисципліни, або нещодавно прийшли на виробництво.

АТЕСТУЮЧИ студентську та учнівську молодь, треба, насамперед, проаналізувати, як вона бореться за глибокі і міцні знання, вивчає суспільні дисципліни, який її внесок у суспільно-корисну працю, громадсько-політичну практику, дослідницьку та науково-технічну творчість.

Центр проведення громадсько-політичної атестації — первинна комсомольська організація, група. Для її проведення створюються атестаційні комісії, до складу яких залучаються комсомольські працівники і активісти, представники партійної, профспілкової організації, адміністрації, пропагандисти, передовики і. новатори виробництва, ветерани партії і комсомолу.

В підготовчий період затверджуються графіки проведення атестації в комсомольських організаціях і групах, аналізується виконання особистих комплексних планів кожним комсомольцем, збираються матеріали про виробничу і громадську діяльність юнаків і дівчат.

Центральний захід атестації — проведення індивідуальних співбесід з кожним учасником заліку, визначення рівня громадсько-політичної зрілості кожного юнака чи дівчини.

Завершується атестація відкритими комсомольськими зборами, на яких обговорюються висновки та пропозиції атестаційної комісії, дається оцінка діяльності учасників Ленінського заліку. Кращі учасники заліку відзначаються комітетами комсомолу.

Громадсько - політична атестація учасників Ленінського заліку «Рішення XXIV з'їзду КПРС — в життя!» — важливий організаційно-політичний захід в підготовці до 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, покликаний допомогти кожній молодій людині учитися, працювати і боротись по Леніну.

В. МІШУРА,
завідуючий відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому ЛКСМУ.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ

16 травня 1974 року відкрився Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

На порядку денному Пленуму:

1. Про завдання партійних організацій республіки по дальшому поліпшенню ідеологічної роботи в світлі рішень XXIV з'їзду КПРС.

2. Інформація про хід виконання постанови квітневого (1973 р.) Пленуму ЦК Компартії України про роботу з кадрами.

На Пленум запрошені перші секретарі обкомів партії, голови облвиконкомів, які не входять до складу Центрального Комітету і Ревізійної комісії Компартії України, а також секретарі обкомів та Київського міськкому партії, що займаються питаннями ідеологічної роботи, перші секретарі міськкомів партії обласних та великих промислових центрів, міністри, керівники ряду республіканських відомств, установ і організацій, ректори вищих партійних шкіл.

З доповіддю в першому питанні порядку денного виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. ЩЕРБИЦЬКИЙ.

В обговоренні доповіді взяли участь: О. Ф. ВАТЧЕНКО — перший секретар Дніпропетровського обкому партії, В. І. ДЕГТЯРЬОВ — перший секретар Донецького обкому партії, О. П. БОТВИН — перший секретар Київського міськкому партії, І. З. СОКОЛОВ — перший секретар Харківського обкому партії, В. П. КОЗАЧЕНКО — перший секретар правління Спілки письменників України, Б. Т. ГОНЧАРЕНКО — перший секретар Ворошиловградського обкому партії, В. Ф. ДОБРИК — перший секретар Львівського обкому партії, Б. Є. ПАТОН — президент Академії наук УРСР, О. М. МАРИНИЧ — міністр освіти УРСР, А. І. ВОЛКОВ — начальник цеху слябінга заводу «Запоріжсталь» імені Орджонікідзе, О. Т. ГОНЧАР — письменник, В. П. КЛЮЧНІКОВ — завідуючий кафедрою філософії, секретар парткому Української сільськогосподарської академії, П. П. КОЗИР — перший секретар Одеського обкому партії, В. С. ШЕВЧЕНКО — голова президії Українського товариства дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами, В. С. МАКАРЕНКО — перший секретар Севастопольського міськкому партії.

Учасники Пленуму вшанували вставанням пам'ять талановитого організатора колгоспного виробництва, голови колгоспу імені Жданова Миронівського району Київської області О. Г. Бузницького.

Учора Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України продовжував свою роботу.

М. В. Підгорний прийняв А. С. Джеллуда

16 травня Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний прийняв у Кремлі члена Ради революційного командування, прем'єр-міністра Лівійської Арабської Республіки Абдель Салам Джеллуда.

У ході теплої, дружньої розмови були порушені питання дальшого розвитку радянсько-лівійських відносин, становище на Близькому Сході, інші актуальні міжнародні проблеми.

Сторони висловили задоволення проведеним обміном думками.

Радянсько-лівійські переговори

У Кремлі 15 травня відбулися переговори між членом Політбюро ЦК КПРС, Головою Ради Міністрів СРСР О. М. Косигіним і членом Ради революційного командування, прем'єр-міністром Лівійської Арабської Республіки Абдель Салам Джеллудом.

Під час переговорів, які проходили в дружній обстановці, було всебічно обговорено питання дальшого розвитку двосторонніх відносин між Радянським Союзом і Лівійською Арабською Республікою. Було також розглянуто деякі актуальні міжнародні проблеми, що становлять взаємний інтерес.

(ТАРС).

До збирання хлібів готові!

Заколосився озимий ячмінь у південних районах Кубані. У відповідь на постанову Центрального Комітету КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по забезпеченню збирання врожаю і заготівель сільськогосподарських продуктів у 1974 році» трудівники полів старанно готуються до жнив. Завершується ремонт жниварок, зернових комбайнів. На лінійці готовності — тисячі машин. Вони обладнуються додатковим освітленням для ведення косовиці і обмолоту хлібів у нічний час. В господарства надходять зернові комбайни «Нива» і «Колос». До початку збирання озимих хлібів колгоспи і радгоспи краю в основному замінять старий комбайновий парк новими швидкісними збиральними машинами, виготовленими на заводі «Ростсельмаш».

ЗАВТРА — ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ПІОНЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА

ЦЕЙ ДЕНЬ БУДЕ НАДЗВИЧАЙНО УРОЧИСТИМ ДЛЯ ЮНИХ ГРОМАДЯН КРАЇНИ РАД — ПІОНЕРІВ. 19 ТРАВНЯ НА ВУЛИЦІ МІСТ І СІЛ ВИЙДУТЬ СВЯТКОВІ КОЛОНИ ЧЕРВОНОГАЛСТУЧНИХ ДРУЖИН, НА УРОЧИСТИХ ЛІНІЙКАХ ЮНІ ЛЕНІНЦІ РАПОРТУВАТИМУТЬ ПРО СВОЇ СПРАВИ, І РАЗОМ З НИМИ ВІДЗНАЧАТИМЕ СВЯТО ВСЯ КРАЇНА.

ДО ЛЕНІНА.

Фото В. КОВПАКА.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

СЛОВО В БОРОТЬБІ ЗА ХЛІБ

«Стоїть пшениця, чекає на свій час, лунає дівочий хор, і вітерець далеко несе над широчінню полів слова пісні, народженої тут, пісні — думки про рідне село...

Під маршову музику комбайнерські екіпажі рушають до агрегатів, і ось уже оповитого червоними стрічками вінка із колосків, який щойно висів у механізатора на грудях, знято й діловито прилаштовано біля штурвала. Комбайни один за одним рушили»...

Так Олесь Гончар у своєму нарисі «Золотий сніп Таврії» описує початок пам'ятних жнив 1973 року в одному із херсонських колгоспів. Він передає настрій і думки хліборобів, людей, які живуть інтересами великої Радянської Батьківщини.

Нарис Олеся Гончара вміщено в збірникові **«Український мільярд»**, який випустило ордена Трудового Червоного Прапора видавництво політичної літератури України (1973 р.) Книга створювалась в розпал битви трудівників села за великий хліб третього, вирішального року п'ятирічки. На республіканському партійно-господарському активі, який проходив у Києві з участю Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва, обговорювалося питання про виконання взятих зобов'язань, про завдання на II півріччя. Велике піднесення охопило трудящих республіки, коли вони почули слова Л. І. Брежнєва «Йдеться про те, товариші, щоб продати державі в цьому році мільярд пудів зерна. І мені було приємно, що республіканський партійний актив так одностайно прийняв це рішення. Це дуже добре. Це чудовий рубіж».

Стало справою честі комуністів і всіх трудящих республіки успішно зібрати вирощений урожай, а потім домогтися, щоб мільярд пудів зерна став для працівників сільського господарства України мінімальною нормою щорічного продажу хліба державі

На передній край цієї боротьби вийшли і літератори. Відомі письменники і журналісти виїхали в колгоспи і радгоспи, зустрілися з механізаторами, хліборобами, в своїх нарисах, репортажах, віршах, оповіданнях відтворювали напруту боротьби. Ось ці твори і ввійшли до книжки.

Відкривається збірка статтею першого секретаря СПУ письменника Василя Козаченка. Він побував на полях Одещини і Дніпропетровщини, а потім відвідав і рідні краї на Кіровоградщині. «Іду степовою дорогою, неозорим безмежжям ланів Новоархангельського району, де кожен куточок знайомий до дрібниць, навічно вкарбований в пам'ять із самого дитинства. Стоїть тиха, лагідна, пежарка погода. Серпень саме на перевалі... Про що ж думають земляки? Які їхні досягнення?».

Факти життя наводять письменника на хвилюючі роздуми, і ми можемо цілком приєднатися до них. Справді, стопудовий урожай з десятини був неймовірною дивиною до колективізації. Сьогодні ж навіть п'ятдесят центнерів далеко не, вершина. Діється на наших очах щось зовсім не буденне, надзвичайне, зовсім-зовсім нове, що можна спостерігати лише у нашій країні, що визріло та зміцніло таки на наших прадідівських землях і за зовсім короткий час. Укоренилося, увичаїлося і стало нормою життя. «Високою, — пише В. Козаченко, — симфонією, чарівною поемою про те, як із затурканого важким життям та нестатками одвоєсібника-наймита чи дрібного власника зріс свідомий, гордий громадянин нового, соціалістичного світу, господар своєї землі, держави». Тепер тисячі таких, як прославлений на всю країну бригадир-механізатор Василь Моторний, про якого кажуть: «У нього навіть і на камені вродить...»

Про звитяжну працю металовців, про нові династії степовиків і про послідовників Олександра Васильовича, його друзів по змаганню, зокрема про степового богатиря Віктора Андріяшна та його друзів з колгоспу «Росія» Новоукраїнського району розповідає С. Плачинда в нарисі «Диво степів».

Письменник Іван Цюпа пише про щедрий дар ланів Полтавщини, нарис «Комуністи» присвячує чудовим хліборобам із Вінниччини Олександр Сизоненко, Микола Олійник вміщує нарис «Мир і хліб — нероздільні» — про трудівників із Житомирщини. Важко навіть перелічити всіх тих людей, героїчні трудові діла яких надихнули майстрів слова на творчу роботу. Рядки цих творів часто народжувалися там же, в полі, в таборі тракторної бригади, на зупинці комбайна, в колгоспній конторі, де письменникові доводилося присісти із своєю записною книжкою.

Поет Микола Снігаївський друкує вірші, написані в колгоспі імені Макара Посмітного на Одещині, з поетичним доробком у збірниках виступають Микола Нагнибіда, Віталій Коротич, Віктор Кочевський, Олекса Ющенко, Ганна Чубач, Іван Червонощенко.

«Мільярд, золотий мільярд дає в цьому році державі Радянська Україна! — пише з пафосом Михайло Стельмах. — Воістину подвижницька праця хліборобів і вчених, невтомна праця рідної партії піднялися на безмір'ї нив тим колосом, що вписаний у Державний герб нашої соціалістичної Вітчизни».

Видання має велику вагу у справі виховання любові до хліборобської праці, патріотичного почуття, особливо у молодого покоління.

О. МОТОРНИЙ,
член Спілки письменників України.

МОВОЮ НАОЧНОЇ АГІТАЦІЇ

Важлива роль у мобілізації трудящих на здійснення величних завдань комуністичного будівництва, дальшому розвитку соціалістичного змагання, формуванні ідейного і морального обличчя радянської людини належить наочній агітації. Різноманітні її засоби — плакати та діаграми, транспаранти і панно — яскраво розповідають про хід Всесоюзного соціалістичного змагання за дострокове виконання планів четвертого, визначального року п'ятирічки, про шляхи підвищення ефективності виробництва.

З метою узагальнення і поширення передових методів боротьби, за підвищення ефективності виробництва на території Виставки передового досвіду в народному господарстві УРСР відкрилась постійно діюча республіканська виставка наочної агітації.

В експозиції узагальнено досвід цієї роботи партійних організацій міста Києва, Запорізької і Херсонської областей.

(РАТАУ).

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

ПРИТЧА ОБАЧЛИВОГО ХЛОПЦЯ

НАРИС

В БУДЬ-ЯКІЙ, а тим більше в його справі важливо не помилитися з самого початку. Вовка це добре знає. І тому за яку роботу не береться, спершу найбільше возиться. Я не раз спостерігав, як майстер намагався підганяти його, коли він не дуже поспішав виконувати якесь з надто термінових завдань.

— Не гнівайся, старий. Краще виміряй прогони ще раз, — відповідав у таких випадках спокійно і стримано. — Чого кип'ятитися? На місці он не встоїш, усе пританцьовуєш. Не монтажник, а учасник ансамблю «Ятрань». Охолонь, і давай сходимо та все виміряємо. Знаєш, коли казан кипить, то він гасить вогонь під собою...

Очі примружені. А погляд хитрувато, що бути б тим очам чорними, циганськими... Тільки очі у Вовки під кошлатими бровами голубі-голубі. Може, від кольору високого неба, під відкритим склепінням якого доводиться зиму й літо працювати. А може, від голубого полум'я, яке у хлопця весь час перед очима. Адже Вовка — зварювальник, центральна постать у бригаді монтажників.

На будові завжди поспішають. Збігає хвилина. Друга. П'ята. І дивись — після сердитого синюватого полум'я лежать гарячі шматки кутників.

Одні — більші, другі — менші. Опісля ж, раптом виявляється, що розмір не зовсім точний, що опори доведеться доточувати.

Навіть у швейній майстерні буває важко виправити помилку, коли матеріал розкроєно неправильно. Але ж там ситець, кремплен і «всякий інший мотлох», як каже Вовка. А тут будова. І не яка-небудь, а комсомольська, ударна. І працює Вовка тут заодно і закрійником і «швачкою» на такому наймоднішому матеріалі двадцятого віку, як метал. Матеріал гарний, довговічний. Біда тільки тоді, коли поспішиш. Шви «розпорювати» та перекроювати тут набагато важче й складніше.

І, зрештою, дуже добре, що поруч поспішливого майстра чути спокійний розсудливий голос, який вчасно нагадує:

— Сходи, старий, ще раз заміряй.

Здається, Вовка знає, що він майстрові подобається. Буває, звичайно, що годину-другу той погнівається, але швидко відійде, скаже, що Вовка мав рацію.

Певно ж, Вовка знає й те, що він — хороший зварювальник. Як покладе шов, то, справді, залюбуватися можна. «Працювати, старий, треба красиво», — один з його улюблених висловів.

Знайомий я з ним недавно. А сьогодні ось упросився в помічники, переконавши давніми документами про четвертий розряд будівельника. Помічники в бригаді потрібні. Роботи підвалило, як кажуть, під саму зав'язку. Строки квапляють, замовники постачили, нарешті, всі матеріали — тільки б вкластися в потрібний час. А його дуже мало. І, порадившись між собою, хлопці в бригаді вирішили працювати в останні тижні навіть по суботах. Так треба. В першу суботу, правда, всеойкав майстер та казав, що таке порушення насамперед окошиться на ньому.

Та в хлопців докази вагоміші — графік робіт. Такого ще не було, щоб передова бригада монтажників, якою керує Василь Бонар, відставала. І не буде. Хай тоді, в перші дні не вистачало потрібних конструкцій. Але ж тепер усе є для діла. І як би там не було, а вимпел переможців соціалістичного змагання залишиться у монтажників Бонаря. Вовка готує для цього вимпела «замість дерев'яного держачка металевий», і приварить високо на риштуванні. «Щоб всі бачили, що надовго».

Після майстра прибігала табельниця. Вона не вмовляла, а категорично заборонила. На тиждень повинно бути два вихідних.

— У ваших хлопців за місяць виходить по двадцять п'ять робочих днів. Куди я їх запишу? І як пояснити такі цифри? — доводила табельниця.

Монтажники запросили дівчину під перекриття. Сіли на широкі труби.

— Кажеш — не можна ставити в табелі робочих днів більше двадцяти одного? — перепитав тихо Вовка.

— Авжеж, не можна. І ніхто вам зайвих днів не оплатить.

— Гаразд. Закон про два вихідні порушувати не будемо. Став кожному з нас по двадцять одному дню. І більше в котлован не ходи. Не заважай роботі. Сама ж бачиш, що не в грошах діло...

«Не в грошах діло». Цю фразу Вовка перелицював сьогодні зовсім інакше. Я відразу помітив, що він захвилювався, коли в котлован спустився якийсь незнайомець і відрекомендувався, що «з області». Дістав з портфеля папери і попросив кожного розписатися в порушенні трудового законодавства.

Вовка забачив приїжджого чи не найпершим і, закривши обличчя захисним щитком, поліз на найвищий поверх риштування, зиркав униз та прислухався до суперечки, що розгорялася все сильніше. Порушники, значить. Не дозволено, хоч і за власним бажанням, працювати у вихідні дні.

— Гарбу збирається покотити на когось з наших, — сторожко прокляв мені Вовка. — Чи майстрові, чи, може, й начальникові комплексу упре дишли, коли хлопці підпишуть. Я його давно знаю.

І ось тоді Вовка, провівши брудною п'ятірнею по обличчю, зробився якимсь дивакуватим і з таким виглядом спустився вниз, став перед гостем.

— Та що ви, чоловіче милий, бумаги нам — під ніс. Хтозна, що там написано. Я, наприклад, неграмотний, читать не вмію, — казав Вовка і мружив свої хитрі очі. — Розумієте? Що мені бумаги? Мій бог — гроші. Хочу грошей загребти побільше, от і прихопив вихідний. Всього один вихідний. І ніякої домовленості з начальством.

І, закривши обличчя щитком з темного скла, почав ладнатися до роботи. Тільки тоді, коли дуга вже надто шипіла і зварювані рейки відфиркувались, розкидаючи по боках гарячі іскри, Вовка зупинився, трохи підвівся на коліно. Відкрив обличчя.

— Відійшли б трохи вбік, — м'яко і співчутливо попросив він уповноваженого. — Пальто у вас. Шкода все-таки, коли пропече жариною.

І був це вже зовсім не той дивакуватий загрібайло грошей. Було в ньому зараз щось від розсудливого глави сімейства, а голос нагадував спокійну розмірену мову шкільного вчителя.

— Гаразд, Перендовський. Про грамотність ми ще поговоримо, — сказав приїжджий, закриваючи папку. — Декому, з усього видно, вона пішла не на користь. Чи ти думаєш, що не взнав я тебе?

Вовку наче пружиною підкинуло з землі. Та, підійшовши впритул до приїжджого, він усе ж стримався:

— А лякати мене б не слід, — тихо сказав, з ледве помітною гіркотою в голосі. — І взнавати мене нічого — не ховаюсь. У всієї будови на виду. А якщо була вина, то згодний відповідати.

І, поклавши на трубу біля зварювального апарата товсті брезентові рукавиці та важкий ланцюг з широким висотним поясом, так само тихо, не оглядаючись, побіг через колію баштового крана до їдальні: пора обідати.

...Ми сидимо з Вовкою за низьким столиком.

— Нащо ти так з ним? — запитую.

— Законів усіх не знаю. Не юрист я, — тихо розповідає Вовка. — Тільки коли люди хочуть зробити побільше, то в цьому їм не повинні заважати. Ввечері піду в бібліотеку і сам перечитаю в довідниках всі положення. Ось ти особисто, як розцінюєш нашу робочу суботу? Порушники ми, наближаємось до злодіяк чи правильні роботящі хлопці?

Мені важко відразу відповісти на це пряме запитання. Хтозна. До того ж, знаю чимало випадків, коли в цехах на початку місяця все «розкачуються», а в останній тиждень проливають по сім потів. Під час авралів адміністрація прохає робітників працювати і після зміни, і у вихідні. І в цих випадках профспілка повинна бути на своєму місці, з принципових позицій давати бій безгосподарникам та авральникам. Це — загалом. А коли в конкретному випадку, то у Вовки і його друзів мені здається дещо інші обставини. Коли конкретніше, то у цій суперечці мої симпатії все ж на боці монтажників, які хочуть зробити побільше. Тільки гарячкувати хлопцям не треба.

— А ти спробуй поговорити з отим інспектором спокійно, — морщить Вовка високий спітнілий лоб. — Він теж добрий. Я його за кілометр впізнав. Це він якраз ганяв мене колись ще в Олександрії. Не хотів приймати на роботу — і край. Технікум, каже, закінчив — іди працюй за своєю спеціальністю. Звичайно, заперечувати мені нічого. Та рано чи пізно я повинен був перекроювати своє життя. Чим далі, тим важче було б. В нашій справі багато важить — не помилитися спочатку.

І розповідає Вовка історію свого життя, дещо несхожу на ті, які доводилось раніше чути на будові, історію, що надто нагадує якусь дивну повчальну притчу.

ЖИВ собі, значить, хлопець. Звичайний.

Нічим не відрізнявся від своїх ровесників. Хіба що одним — любив після уроків заходити до дядьків — електрозварювальників на території великої будови. Ходив тут, вважай, без діла. Тягнуло його сюди.

— Як магнітом, — казали дядьки, підморгуючи та прикурюючи цигарки від розпеченого, щойно відрізаного шматка металу.

Палили та нарікали, що їм цілу зиму доводиться ось так, як степовим кочівникам, під відкритим небом грітися на морозі від сліпучої електрозварки. І проганяли школяра, що той не слухав їхнього нарікання.

А йому подобалися ці дядьки. Подобалось, як розтинають метал вогнем шипучого бензоріза. Подобалось навіть те, що цигарки прикурюють від розпеченого червоного шматка заліза.

Щоправда, ці візити на будову нікого особливо не хвилювали. Та він несподівано здивував усіх своїх родичів, коли заявив, що по закінченні школи хоче йти працювати в будівельну бригаду.

— На подвиги потягло? — насмішкувато запитував хтось.

— Дивись і в газету потрапиш, — додав інший.

— Однокласники твої за цей час дипломи одержать...

Порад було дуже багато. Особливо ж умовляла мама, яка хотіла бачити свого сина дипломованим спеціалістом. Аж плакала. Хлопець любив свою маму. Не витримав. Здався. І вступив до електромеханічного технікуму.

Навчатися було не важко і не легко. Бо сидів над конспектами та підручниками, доки вистачало терпіння, а потім таки залишав підготовку і йшов на будову, до зварювальників, пробував прикурювати цигарку від розпеченого заліза і казав, що гарна у них робота. Про це якось розповів і матері.

— Візьмися за розум, Вовчику...

— Як цього Вовчика не корми, а він у ліс дивиться.

Так співчутливо казали рідні. І хлопцеві знову ставало незручно за свої «витівки». Справді-бо, хіба рідна мати хоче для свого сина чогось гіршого?

Закінчив-таки хлопець технікум. Одержав диплом. Порадував усіх. А через тижнів два-три втік в Олександрію працювати електрозварювальником.

Вовчик. Дитина. Так звали того маминого синочка.

Володя. Товариш Перендовський. Так кличуть його тепер.

Вже з півроку бригада монтажників, у якій працює комсомолець Володимир Перендовський, виконує відповідальні роботи на реконструкції Салькізського цукрокомбінату — ударчій комсомольській будові області.

На цьому, власне, й закінчується притча про слабохарактерного хлопчика. На будові почався інший. Про цього іншого, вольового і роботящого, мені розповідали багато. Про те, що він — кращий зварювальник, дізнався ще в управлінні. Знаю й те, що змінні завдання виконує завжди не менш як на 130—140 процентів. Це — будні. А в особливо напружені дні монтажники виконують подвійну норму. І при будь-яких темпах жодного разу ніхто з бригади не поскаржився на невправність зварювальника Перендовського. Все в нього продумано, заздалегідь виміряно, точно викроєно.

КОЛИ пізно ввечері ми прощалися, вже на автобусній зупинці, в центрі селища, я спитав Вовку, в чому причина його успіхів на будові, його авторитету серед робітників? Адже кожна «притча» повинна закінчуватись чимось повчальним.

— У нашій справі важливо не помилитися з самого початку, — підморгнув у відповідь Вовка.

Бути б його очам чорними, циганськими. Але очі у хлопця — голубі-голубі...

Лесь КОСИЧЕНКО,
член обласного літературного об'єднання.
Салькіївський цукрокомбінат Гайворонського району

САЛЮТ ІЛЛІЧУ! По всій країні здіймуться в ньому завтра мільйони рук юних ленінців. Червоногалстучні дружини відзначатимуть день народження Всесоюзної піонерської організації ім. В. І. Леніна.

Сьогодні ми починаємо розповідати про те, як школярі нашої області проходили десятьма маршрутами Всесоюзного маршу «Завжди напоготові!». Продовження розповіді в наступному випуску сторінки «Бий, барабан!», яка вийде у вівторок, 21 травня.

Піонерська сторінка № 3 (20)

З чого починається Батьківщина? На це відповідають серцем. А щоб відповісти, слід побачити й відчути її у всій красі і величі, взнати ближче її історію, людей. Близько шести тисяч піонерів Знам'янщини, які пройшли маршрутом «Моя Вітчизна — СРСР», вже багато довідалися про це. Через сотні міст і сіл прослалися стежки «червоних слідопитів» і туристів-краєзнавців. Чимало невідомих досі сторінок подвигу війни відкрили вони під час підготовки і святкування 30-річчя визволення району від німецько-фашистських загарбників.

ВІН ЖИВИЙ, МАМО!

Коли згадували цю назву, уява малювала невеличке село на Полтавщині у рясній зелені садків, у золотому обрамленні степу. А ще — хатину, обеліск і одиноку постать старенької жінки біля нього.

Там, у селі Лабурівці, — батьківщина Івана Івановича Спичака, Героя Радянського Союзу, який загинув, визволяючи наше село.

Влітку 1972 року, коли в Артеку було дано старт маршруту «Моя Батьківщина — СРСР», ми вирішили побувати в ньому.

...Той день не забути повік. Особливо тої миті, коли вручили старенькій мамі землю з могили її сина. Не забути й розмов у саду, коли Мотрона Тимофіївна розповідала про Івана Івановича, зачитувала його листи з фронту.

А наступного літа ми приймали гостей. Зустрічали всім селом маму Героя Радянського Союзу і юних друзів її — піонерів школи. Чекаємо на них і цього літа.

Багато про що можемо ми сказати гостям. Але найголовніше скажемо Мотроні Тимофіївні: він живий, ваш син, мамо! У наших справах, у нашій любові до нього, яку ми пронесемо через усе життя. Бо ж людина живе доти, доки живе про неї пам'ять.

Л. ГРИГОРАШ,
учениця Диківської середньої школи Знам'янського району.

«Піонер» означає: той, хто перший. Валентина Терешкова завоювала це звання, першою з жінок планети побувавши в космосі. Тисячі дівчаток у червоних галстуках мріють повторити подвиг героїні. І тому з такою любов'ю ставляться до неї.

...З його поглядом зустрічаєшся найперше, заходячи в наш клас. Він дивиться на тебе з портрета і, здається, із зором його не розминешся вже все життя.

Портрет Валі Котика нам надіслали піонери Шепетівської школи, в якій навчався піонер-герой, коли дізналися, що його ім'я носить наш загін. З тих пір Валя став ніби членом нашої піонерської організації. З ним ми радимось, як жити, його життям вимірюємо свої вчинки.

Насамперед, приклад Валі кличе нас високо тримати честь прапора. Тож свій збір загону ми й назвали: «Ми радянському стягу піонерський салют віддаємо». На нього запросили учасника Великої Вітчизняної війни В. М. Возного. Віктор Миколайович розповів, як бійці Радянської Армії в

Найскладніше тримати екзамен перед історією. Перед першими комунарами, перед мужністю бійців громадянської і Вітчизняної, перед трудовим героїзмом перших п'ятирічок і цілини. Чи такий ти? Чи за тими законами живеш, за які віддавали життя? Ці питання хвилюють усіх піонерів — адже їм продовжувати справу батьків. Про це постійно пам'ятають понад дві тисячі хлопчиків і дівчаток з червоними галстуками Компаніївського району, які два роки крокували маршрутом «Рівняння на піонерський прапор». Вони вивчали історію країни, піонерської і комсомольської організацій, проводили ленінські тижні, урочисті збори й лінійки, зустрічалися з людьми Слави. І своїми справами доводили відданість заповітам Леніна, ідеям Комуністичної партії.

ЧЕСТЬ ПРАПОРА

роки війни берегли честь бойових прапорів, як віддавали сили свої і кров за перемогу над ворогом. На цьому зборі ми поклялися жити так, щоб ніколи не плямувати честі червоних галстуків, девізом нашим стало:

Наш прапор ніколи
не згасне.
Наш стяг не померкне
й на мить,
Іскринка від нього —
наш галстук,
Як сонце на грудях
горить.

С. КАРПІКОВ,
піонер загону імені Валі Котика Компаніївської середньої школи.

Всі, хто не байдужий до людської біди, всі, хто несе в собі почуття благородства і добра, цінить мужність людей і готовий бути таким же — об'єднуються в загони тимурівців. І, хоча їх штаби переселилися з горищ залишених будинків у класи і кабінети, вони лишаються такими ж романтичними, веселими і бойовими, як їх попередники з твору Гайдара. Сорок два загони підійшли до фінішу маршруту «Тимурівець» у Петрівському районі. На їх рахунку багато корисних справ: допомога ветеранам війни і праці, молодшим товаришам, впорядкування вулиць і парків, охорона громадського порядку.

ЩОБ ПОСМІШКА ЦВІЛА...

Ті оселі знає багато хто в нашому селищі. Згадують про те, як виглядала Валентина Давидівна Гарус сина свого з війни, як побивалася, не дочекавшись його у переможні роки. На фронтах загинув і чоловік Ксенії Хомівни Шуліки. Пройшли роки, але таке не забувається.

Наші тимурівці взяли шефство над сім'ями, рідні яких загинули в роки війни, над ветеранами праці. Часто навідуються вони сюди, щоб допомогти господарям нарубати дровець, принести води, впорядкувати город. А приходить свято, ідуть сюди з квітами, з вітальними листівками. І радісно бачити, як яснішають обличчя старенькиx добрими вдячними усмішками...

Т. ВОЛОШИНА,
командир тимурівського загону Петрівської середньої школи.

У 163 загонах 460 відмінників, 1300 учнів мають тільки «4» і «5» — так піонери Гайворонського району виконують свій головний обов'язок — вчитися. Для червоногалстучних дружин девізом стало: «Жодного відстаючого поряд», «Всім класом — в наступний клас». Питання боротьби за глибокі і міцні знання — в центрі уваги зборів загонів, на лінійках, зустрічах з ветеранами праці. Маршрут «В країну знань» гайворонці розуміють передусім як мандрівку у світ незнаного, цікавого. Тисячі школярів району захоплено працюють у 250 предметних гуртках, беруть участь в конкурсах, олімпіадах, вікторинах.

П'ЯТЬ РОКІВ БЕЗ ДВІЙОК

Саме так навчаються учні нашого загону. Починаючи з першого класу, у нас немає невстигаючих. І зараз серед 31 піонера — п'ятеро відмінників, дванадцять навчаються лише на «4» і «5». Тож головне завдання, яке ми поставили перед собою на маршруті «В країну знань» — боротьба з трійками.

У класі працюють консультпункти з різних предметів. Якщо в когось не гаразд із уроком, Наташа Німчук, Світлана Кришталь, Валера Фащук і їх товариші завжди допоможуть. Коли ж хто залишився — редколегія «Блискавки» випускає «Тривогу» (так звуться спеціальні номери стінгазети). Не подорожиться недбайлу і на лінійці чи зборі загону.

Але навчання — то не тільки обов'язок. Адже знання, які ми здобуваємо, — то перш за все великий світ ще незнаного, цікавого. Наші учні активні учасники багатьох предметних гуртків. Це допомогло їм здобути цього року друге місце в традиційній шкільній олімпіаді. Цікаво, що за її результатами ми обігнали навіть старшокласників. Хороше проходять у нас і академбої.

«Вчись учитися» — так назвали ми збір загону, на який запросили Марію Іванівну Латиш — вчительку-пенсіонерку. Багато корисного довідалися від неї, досвідченого педагога, кавалера ордена Леніна. Це допоможе нам успішно виконати свій головний обов'язок і прозвітувати ювілеєві комсомолу лише хорошими оцінками.

Л. МАГЕРОВСЬКА,
голова ради загону імені В. Третякова Гайворонської СШ № 5.

Перед днем піонерії в Кіровоградську середню школу № 4 принесли посилку. З особливою радістю зустріли її учні з 3 Б класу — адже це їм надіслали подарунок піонери з міста Толбухіна. У посилці третьокласники знайшли альбоми, поштові листівки, галстуки, значки, нові адреси і вітання болгарських ровесників зі святом.

На знімку: учні розглядають подарунки.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

Близько тисячі піонерів Ульяновського району стали значківцями ГПО, півтори тисячі вже склали частково його нормативи. Чи треба говорити, скільки сил, бадьорості додали хлопчикам і дівчаткам ці старти! А їх за останні два роки відбулося чимало. Тисячі піонерів маршруту «Сильні, сміливі, спритні» стали учасниками районних змагань з легкоатлетичного чотириборства «Дружба», 22 футбольні команди змагалися за приз клубу «Шкіряний м'яч». Аренами спорту стали не тільки спортивні майданчики, але й водойми. Взимку тут дзвеніли ковзани і кипіли напружені поєдинки «Золотої шайби», влітку члени клубу «Нептун» змагалися тут з плавання. З великим інтересом пройшли в районі і «бої» «Зірниці». Юнармійці Ульяновського району успішно готують із себе майбутніх мужніх і сильних захисників Батьківщини.

„Я — „МАЯК", ПРИЙМАЮ БІЙ..."

Коли Володя Головко повернувся з «Молодої гвардії», ми зустріли його з неприхованою радістю. І не тільки тому, що він хороший товариш але й через те, що знали: він привіз з табору піонерських активістів багато цікавого. І не помилилися.

Особливо зацікавили нас розповіді про ігри юнармійців. До них ми ставимось з особливою повагою — у нас свій загін «Маяк», який успішно проводить всі бої «Зірниці». З того дня ми зробили багато цікавого на цьому маршруті. Частіше зустрічалися з ветеранами Великої Вітчизняної війни, влаштовували лінійки Слави, вивчали матеріали рейду партизанського з'єднання Наумова, працювали над темою «Говорять полеглі герої».

Але з особливим нетерпінням чекали все ж «боїв» — тут можна проявити всі свої вміння, знання. Ось і недавно ми провели один з таких «поєдинків» на березі річки Синиці. У ньому відшліфували своє вміння бути зв'язківцями — вивчали азбуку Морзе, основи орієнтування на місцевості. Цьому ж навчили і зовсім юних юнармійців — жовтенят з третього «Б» класу, над яким беремо шефство.

Зараз наші турботи пов'язані з підготовкою до поїздки за маршрутом Київ — Хотин — Брест. Загін вирушає місцями бойової слави.

О. ВОЛОШИН,
учень 7 «Б» класу Ульяновської СШ № 2.

Зустрічі з поетами і артистами, конкурси малюнків і бальних танців, читацькі конференції і огляди пісень — то лише короткий перелік цікавих справ, якими жили п'ять тисяч піонерів обласного центру, що крокували маршрутом «У світ прекрасного». Вони гуртувалися, здебільшого, в клубах любителів мистецтв, організованих в кожній школі. Скільки вистав, спектаклів, кінофільмів переглянуто тут, скільки проведено вечорів, диспутів, свят! З широко відкритим серцем ступають піонери у дивосвіт звуків, барв, високих почуттів, ім'я якому — мистецтво.

УРОК КРАСИ

Притихлими коридорами школи линула чарівна мелодія. Вона то наростала, змушуючи частіше битися серце, то спадала полонячи всього незвідано гострим почуттям світлого суму. Грали «Місячну сонату» Бетховена. А за дверима шестикласники захоплено дивилися на Таню Кружеєву, на її руки, на клавіші, під якими народжувалися ці чарівні звуки...

— Після таких уроків мистецтва, — сказала мені потім учениця цього класу Світлана Педько, — починаєш глибше розуміти музику, відчуваєш її душею. І, як наслідок — ті що вчора байдуже ставилися до класики, сьогодні — шанувальники цих творів.

Той урок учні 6 «А» класу провели разом зі своїм класним керівником С. В. Лісовською. Окрім музики Бетховена, на ньому вони познайомилися і з творами Чайковського, Моцарта, Лисенка. Подібний урок мистецтва — лише одна з цікавих справ, які провели піонери Кіровоградської середньої школи № 8, крокуючи маршрутом «У світ прекрасного».

А. КОВИРЬОВ,
наш позаштатний кореспондент.

м. Кіровоград.

Увага: підліток!

«ЧИ ПОТРІБНА ТАТОВІ ГНУЧКІСТЬ?»

СТАТИСТИКА стверджує, що близько 30 процентів підлітків вважають свої стосунки з батьками цілком нормальними і благополучними. Решта ж — схильна до думки, що вони мають нестійкий характер, а це в свою чергу, призводить іноді до конфліктів. Обидві думки відображають справжній стан сімейних відносин. Чому ж такі контрасти в судженнях?

Дорослішаючи, молоді люди все більше розширюють сферу своїх контактів поза домом. Товариства батьків і родичів їм не вистачає.

Психологи звернули увагу, що така обставина має свою еволюцію. Починається, здебільшого, вона у віці 12-ти років, досягає апогею в 15—16, а потім поступово слабшає. Це означає, що 4—5 років здатні надовго визначити розвиток відносин між дітьми і батьками. Чи варто говорити, наскільки уважними, тактовними і справедливими повинні бути дорослі в період духовного і фізичного дозрівання дитини, які великі вимоги повинні пред'явити вони самі до себе, контролюючи кожен свій вчинок, кожне слово.

Варто нагадати, що в більшості випадків самі батьки створюють конфліктні ситуації. Вони трапляються там, де, по-перше, батьки не можуть розібратись у психології дитини, не мають навиків методики виховання, і по-друге, де не визнають позиції підлітка, загострюють конфлікт, не вміють особистим прикладом переконати дітей або не бажають робити цього.

Пригадується випадок з Володимиром Шевченком із села Диковичевого Новоархангельського району. Щасливе сімейне життя в його матері з першим чоловіком не вдалося. Маленький Володя тяжко переживав розрив між батьками. Крім того, мати наказала забути батька. Хлопчина не погодився.

Влаштовуючи нове життя, жінка вирішила хоча б тимчасово звільнитись від сина. Хлопчика віддали у спецшколу. Бачачи, що мати фактично відцуралась від нього, Володя глибоко образився, почав поводити себе задирливо, часто втікав, що ще більше ускладнювало його становище.

Але, разом з тим, хлопець був обдарований, успішно навчався, захоплювався музикою.

Після закінчення спецшколи Володя повернувся в рідне село, тільки не в свою сім'ю. Вітчим його не визнавав. Мати й син не змогли знайти спільну мову. І ця обставина привела горе-матір у міліцію з однією лише метою: позбутися сина, відправити його знову в спецучилище.

Важливо, що Володимир зустрів хорошу людину — інспектора дитячої кімнати міліції Людмилу Іванівну Безуглу. Вона зуміла в тяжку хвилину підтримати хлопця. Залишившись, по суті, сиротою, юнак не відчуває самотності, працює в колгоспі, на порозі сімнадцятиліття стає членом ВЛКСМ.

Трапляється й інше. Коли батьки будь-що намагаються приховати різні вчинки дітей від громадськості, працівників міліції. А це, в свою чергу, формує у підлітків шкідливі погляди і навики.

Так, у селищі Олександрівці проживає сім'я Різниченка. З дітей — один син Микола, 1957 року народження. Батьки прискіпливо слідкують, щоб одяг у їх сина завжди відповідав вимогам моди, щоб у нього завжди були «кишенькові» гроші. Та з роками вимоги юнака зросли. Батьківських «асигнувань» стало замало. Тож почав грабувати. Комісія в справах неповнолітніх відправляла Миколу у спеціальне профтехучилище. Після його закінчення юнак влаштувався на цукровий завод. Але з боку батьків знову було виявлене надмірне «піклування» за сина, аби того не образили, не скривдили. І результат не примусив себе довго чекати. Микола вкрав автомашину, за що народним судом був засуджений до трьох років позбавлення волі.

ЯК УЖЕ відзначалося, підлітковий вік вимагає особливої турботи і підготовки батьків. Головна їх помилка, в більшості випадків, полягає у відсутності гнучкості, а часом і в прямому небажанні пристосуватись до змін, які відбуваються в дітях. Дорослі часто не помічають і не розуміють в своїх дітях нових потреб. Звикнувши до безумовної слухняності дітей в ранньому віці, вони продовжують йти второваною дорогою, що досить часто призводить до невтішних результатів.

Не вміючи показати власний приклад, батьки іноді намагаються підтримати свій авторитет заборонами, погрозами та покаранням або ж просто самоусуваються від виховання. А це, як правило, веде до розриву, який потім важко ліквідувати.

В. БАРАНЦЕВ,
інспектор відділу кримінального розшуку обласного управління внутрішніх справ.

ДО ФІНІШУ—З КОМПАСОМ

• ЗМАГАННЯ З СПОРТИВНОГО ОРІЄНТУВАННЯ

За останні роки спортивне орієнтування на місцевості набуло великої популярності серед молоді. На Кіровоградщині ним захоплюються понад 350 школярів. Цей вид спорту виховує витривалість, мужність, вміння знайти дорогу в будь-яких природних умовах.

З метою популяризації спортивного орієнтування серед школярів республіки, підвищення спортивної майстерності, відбору спортсменів та команд для участі у фінальних змаганнях на першість УРСР серед школярів з спортивного орієнтування Кіровоградська обласна дитяча екскурсійно - туристська станція провела III республіканські змагання з цього виду спорту.

Табір учасників поєдинків був розміщений у мальовничому куточку нашої області — в селі Водяному Знам'янського району.

190 школярів з шести областей (Миколаївської, Одеської, Херсонської, Запорізької, Кіровоградської, Кримської) та міста Севастополя взяли участь у цих змаганнях. До програми були включені орієнтування на місцевості в заданому напрямку та естафетне орієнтування. Під час змагань команди показали свої здібності, здобуті на заняттях в секціях, на практиці. Переможцями стали команди Кіровоградської, Кримської та Запорізької областей.

Кращими орієнтувальниками в команді Кіровоградщини були Анатолій Ракін, Людмила Олексієнко, Лідія Бурлака, Любов Ярова, Анатолій Гавриленко, Олена Бахмач, Микола Путиліс, Геннадій Філіпов.

В естафеті успішно виступили Геннадій Воскобойніков, Анатолій Гавриленко та Антон Ворокута.

Переможці зональних змагань здобули право виступати на республіканських змаганнях школярів з спортивного орієнтування, які відбудуться у червні в місті Ворошиловграді.

Нині вони напружено готуються.

О. ЖИВАНОВА,
методист обласної дитячої екскурсійно-туристської станції.

На фото: йдуть змагання з спортивного орієнтування.

Футбол

„Локомотив“— „Зірка“—3:1

У дев'ятому турі чемпіонату країни з футболу серед команд другої ліги класу «А», який відбувся позавчора, кіровоградська «Зірка» грала у Херсоні з місцевим «Локомотивом». Перед цим матчем становище команд було таким: залізничники мали 9 очок і займали 10 місце серед команд шостої зони, а кіровоградці з шістю очками були сімнадцятими. Поєдинок розпочався атаками господарів поля. В грі кіровоградців не відчувалося злагодженості, запалу. Тому й не дивно, що на забиті херсонцями у ворота «Зірки» три м'ячі гості зуміли відповісти лише одним. Це — четверта поразка. За дев'ять матчів наші земляки забили у ворота своїх суперників сім голів, а пропустили в свої одинадцять, набрали шість очок із вісімнадцяти можливих. Ці цифри красномовніше за будь-які слова характеризують гру колись бойової та згуртованої команди. Та хочеться вірити, що стартові невдачі для кіровоградців — явище тимчасове. Попереду ще 29 сходинок. Подолати їх успішно можна лише тоді, коли правильно розподілити сили, врахувати свої помилки і використати всі ігрові резерви. Слово за керівництвом команди.

Завтра «Зірка» виступатиме в Севастополі з місцевими авангардівцями.

В. ШАБАЛІН.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

20 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «У світі тварин». (М). 11.00 — «Ось такі історії...» Телевізійний багатосерійний спектакль. Історія I. (М). 16.00 — «По рідній країні». Узбецька РСР. (М). 16.30 — Кольорове телебачення. «Ваш сад». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. Для школярів. Піонерський збір в Кремлівському Палаці з'їздів. (М). 17.30 — Фільм-концерт. О. С. Пушкін. «Євгеній Онєгін». Глави з роману. (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — «Зустрічний план Львівської області у дії». (М). 19.00 — Інтербачення. Міжнародна товариська зустріч з футболу. Збірна СРСР — збірна ЧССР. (Одеса). 20.45 — Кольорове телебачення. Концерт радянської пісні. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Телевізійний музфільм «Композитор Свиридов». (М). 22.25 — Спортивна програма. (М). 23.05 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.35 — «Шкільний екран». Фізика для учнів 7 класу. (К). 12.05 — «Школа передового досвіду». Факультет агротехніки. (К). 12.35 — Новини. (К). 17.00 — На допомогу абітурієнтам. «Вибір професії на все життя». (К). 17.30 — Республіканська фізико - математична школа. (К). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Телефільм «Тримайся в сідлі». (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. «Дж. Кілті — любий баламут». Вистава. В перерві — «На добраніч, діти!» (К). Програма «Час». (М). 22.20 — Тележурнал «Старт». (К). 23.05 — «На ланах республіки». (К). 23.10 — Вечірні новини. (К).

21 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Умілі руки». (М). 10.00 — Кольорове телебачення: «Клуб кіноподорожей». (М). 11.00 — «Ось такі історії...» Телевізійний багатосерійний спектакль. Історія II. (М). 16.55 — «На головних напрямках п'ятирічки». (Запоріжжя). 17.15 — На допомогу абітурієнтам. «Факультет кібернетики Київського державного університету та перспективи його розвитку». (К). 17.30 — «Операція «Світлофор». (Кіровоград). 18.30 — «Польова пошта «Подвигу». (М). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. Фільм-спектакль «Чайка». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Продовження фільму-спектаклю. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.20 — Новини. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 10 класу. (К). 12.15 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Повернення Святого Луки». (К). 15.45 — «Книжкова крамниця». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. «Об'єктив». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Творчість юних». (М). 17.30 — «Естафета новаторів». (Одеса). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Телефільм «Серенада». (К). 19.00 — Кольорове телебачення. «Грають баяністи В. Петров, В. Грідін». (М). 19.30 — Майстри мистецтв Вірменії. (К). 20.30 — «В ім'я миру». Виступ письменника Н. Рибака. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — На замовлення виборців. Художній фільм «Сильні духом». І серія. (К). 22.50 — Вечірні новини. (К). 23.00 — «На ланах республіки». (К).

МЕЛЕЕКРАН

ПОГОДА

Сьогодні по території області й міста Кіровограда передбачається мінлива хмарність, в західних районах місцями невеликий дощ, можлива гроза. Вітер південно-східний, 10—14 метрів на секунду. Температура повітря по області 17—22, по місту 18—20 градусів.

За даними Українського бюро погоди 19—21 травня: мінлива хмарність, переважно без опадів. Вітер південно-східний, 9—10 метрів на секунду. Температура повітря вночі 7—12, вдень 20—25 градусів тепла.

ЛЬВІВСЬКИЙ ПОЛІГРАФІЧНИЙ ТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ

ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1974—1975 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

На стаціонарному відділенні технікум готує:

а) на базі неповної середньої школи:

техніків-технологів по виготовленню форм високого друку;

техніків-технологів по друкарських процесах високого друку; техніків-технологів високого друку;

б) на базі середньої школи:

техніків-механіків по експлуатації поліграфічних машин та устаткування; бухгалтерів для роботи на поліграфічних підприємствах.

На заочному відділенні:

а) на базі неповної середньої школи:

техніків-технологів по виготовленню форм високого друку; техніків-технологів по друкарських процесах високого друку; техніків-технологів плоского друку; техніків-технологів брошурувально-палітурного виробництва;

б) на базі середньої школи:

бухгалтерів для роботи на поліграфічних підприємствах.

Вступники здають вступні екзамени:

а) на базі неповної середньої школи: українську або російську мову (диктант), математику (усно);

б) на базі середньої школи: українську або російську мову і літературу (твір), математику (усно).

Для вступу потрібно подати заяву, свідоцтво про освіту (в оригіналі), медичну довідку (форма 286), чотири фотокартки (3×4 см.).

Заяви приймають на стаціонарному відділенні: на базі неповної середньої школи з 1 червня по 31 липня 1974 року;

— на базі середньої школи з 1 червня по 14 серпня 1974 року, на заочному відділенні з 3 травня по 10 серпня 1974 року.

Вступні екзамени проводяться з 1 по 20 серпня 1974 року.

Адреса технікуму: 290004, м. Львів-4, пл Радянська, 1.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 04174. Індекс 61 197. Зам. № 13212. Тираж 59 700.